

HỒI 16

TỬ THI QUÁI NHÂN

Triển Bạch cứ đuổi theo sau lão nhân cười la được gần năm mươi dặm đường, đến một cánh rừng tòng rậm rạp thì lão nhân cùng con la biến mất không để lại vết tích gì, tựa như tan biến vào không khí vậy. Điều quái lạ là lão nhân cùng con la biến mất nhưng Vô Tình bích kiếm lại được treo lơ lửng trên cành thông.

Triển Bạch cơ hồ không tin vào mắt mình nữa, thiên hạ làm gì có chuyện quái lạ như vậy. Nhưng sự thực hiện hiện trước mắt nào phải là mộng.

Ngẩn mặt nhìn lên, thanh kiếm được treo cao có đến bốn trượng. Nhớ lại hôm trước Phí Nhất Đòng giật lấy chiếc túi vải của chàng, treo trên cao chừng ba trượng nhưng lúc ấy chàng không sao nhảy lên để lấy được. Nhưng lần này Triển Bạch không cần nghĩ ngợi nhiều, đề khí phóng một cái quả bốn trượng, giơ tay chộp lấy thanh kiếm, sau đó đáp xuống.

- Hảo thân pháp!

Triển Bạch nóng lòng lấy lại kiếm, vốn không để ý rằng đề tung thuật của mình vượt xa lúc trước. Chừng nghe có người khen mới giật mình nhìn lại, đồng thời rút kiếm phòng thân.

Chờ khi định thần nhìn kỹ người vừa lên tiếng, chàng không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Thì ra cách chàng không đầy hai trượng xuất hiện hai quái nhân, mình mặc vải thô trắng toát, lưng cột dây rơm, tóc xõa quá vai, sắc mặt trắng nhợt như tử thi, lại không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, trông không khác gì hai cỗ tử thi.

Dù giữa ban ngày ban mặt, nhưng vì rừng rậm vốn âm u, đột ngột xuất hiện hai cỗ tử thi biết nói như vậy khiến Triển Bạch không khỏi nổi gai óc rùng mình. Đặc biệt là hai quái nhân này từ sắc diện, thân hình, y phục thấy đều giống hệt nhau không một điểm dị biệt nào dù là nhỏ nhất. Càng khiến cảm giác thần bí gia tăng gấp bội.

Một trong hai quái nhân nhìn thần thái kinh hoàng của Triển Bạch liền toét miệng cười. Có điều hần không cười còn khá, nụ cười của hần càng khiến người ta rợn người. Nói là cười kỳ thực hần chỉ nhếch mép để lộ hai hàm răng trắng ớn, còn cả khuôn mặt không một chút biến đổi.

Tên còn lại giơ tay ra, cất giọng âm u nói:

- Đưa đây?

Triển Bạch thoái lui một bước vận công phòng bị, trầm tĩnh nói:

- Tại hạ cùng hai vị vốn không quen biết, không biết hai vị muốn tại hạ phải đưa vật gì cho hai vị?

Hai quái nhân đồng bật cười khanh khách, giọng cười nghe âm âm như ma trêu quỷ hồn.

Triển Bạch khẽ rùng mình, lại nghe một trong hai tên lên tiếng:

- Thứ nhất là đưa kiếm đây!

Tên thứ hai tiếp luôn:

- Thứ hai là đưa mạng đây! Có điều ngươi muốn đưa cái nào trước cũng được.

Khẩu khí cực kỳ cao ngạo nghe xong cảm giác ớn lạnh trong người Triển Bạch liền biến mất, thay vào đó là nộ khí. Chàng cười lạnh nói:

- Hừ! Hai người thật ngông cuồng! Mau báo danh tánh, kiếm của Triển Bạch không giết kẻ vô danh?

Hai quái nhân nghe chàng báo danh tánh quay nhìn nhau một cái, rồi đồng thanh hỏi:

- Ngươi cũng họ Triển?

Triển Bạch ưỡn ngực nói:

- Danh tánh là thứ không thể giả được, không lẽ hai người dùng tên họ giả hay sao mà không dám nói?

Không ngờ lời nói của chàng như chạm phải nỗi đau tiềm ẩn của hai người, chỉ nghe một trong hai người quát:

- Ta là Hoạ Tử Nhân (người chết còn sống)!

Người kia tiếp luôn:

- Ta là Tự Hoạ Nhân. (người sống đã chết)!

Xong cả hai đồng thanh:

- Hai ta là kẻ không tên không họ, nhưng hễ danh hiệu đã nói ra thì cũng là lúc ngươi sắp chết rồi đó!

Dứt lời cả hai đồng vươn trảo mỗi người một bên công tới.

Triển Bạch siết chặt đốc kiếm, gạt đỡ tả hữu, sử luôn năm, sáu kiếm liên hoàn mới tạm đẩy lui được hai quái nhân.

Thời gian gần đây, Triển Bạch liên tiếp gặp những võ lâm cao thủ, nhưng không ai có được những chiêu thức cổ quái như hai quái nhân này.

Chiêu thức xuất ra thấy vô cùng chậm chạp nhưng thoát cái lại như điện xẹt tới bên mình. Cứ đối phương công một thế, Triển Bạch phải sử luôn ba, bốn thức mới ngăn cản được.

Triển Bạch lúc này không còn trấn tĩnh được như lúc đối mặt với Độc cước phi ma Lý Cử nữa. Bởi chiêu thức của Lý Cử tuy nhanh, nhưng còn có thể theo thế mà đoán tốc độ, bộ vị. Còn hai quái nhân này xuất chiêu hoàn toàn không giống với qui luật chung của võ học.

Võ công của Triển Bạch vốn rất hỗn tạp, mười năm đầu chàng khổ luyện toàn những thứ võ công tầm thường. Gần đây được luyện chính tông tâm pháp trong Thiên Phật Quyên, nội công đại tiến, nhưng nói về võ công chiêu số thì còn kém. Sau nữa nhờ giao đấu với mấy tay đại cao thủ, nhờ vào tư chất miễn tiếp nên mới ngộ được vài ba chiêu thức. Nay lại gặp phải hai tay quái nhân dụng toàn quái chiêu thì làm sao chống cự nổi? Bởi vậy giao đấu chưa được chục hiệp đã bị rơi vào thế hạ phong.

Bốn phương tám hướng đều thấy chưởng chỉ phong vây kín. Kinh phong vừa chạm vào người đã thấy tê buốt.

Triển Bạch càng đấu càng kinh hãi, vội múa kiếm tạo thành một bức tường kiếm quang bảo vệ các nơi yếu huyệt.

Kiểm pháp của Triển Bạch tuy thuộc vào loại tầm thường, nhưng được cái nội lực chàng hùng hậu, kiếm lại là Vô tình bích kiếm nên uy lực cũng khá kinh nhân.

Hai quái nhân cũng kinh hãi không kém Triển Bạch, xưa nay hai người liên thủ hiếm ai có thể chống đỡ nổi quá mười chiêu Thái Cực Lương Nghi ly hồn chưởng của hai lão. Vậy mà một tên tiểu tốt không ra gì này lại có thể giao đấu chục hiệp mà chưa bại.

Lại thêm năm, sáu chiêu nữa qua đi.

Hoạt Tử Nhân tính trầm tĩnh, vẫn cứ từng chiêu từng chiêu một chậm rãi ra đòn.

Nhưng Tử Hoạt Nhân tính nóng nảy, thấy đã lâu mà không hạ được đối phương, tức giận gầm lên một tiếng, tả chưởng quét ngang một đường, hữu chưởng dựng đứng chém thẳng tới, một chiêu "âm dương dị lộ" công vào mấy nơi yếu huyệt trước mặt Triển Bạch.

Triển Bạch vốn đã bị hai quái nhân vây khốn đến tối tăm mặt mũi không còn phân biệt chiêu thức của đối phương từ đâu tới, đánh vào đâu. Chỉ cố sức huy động trường kiếm loang loáng không mong gì đã thương đối thủ, chỉ mong tự vệ mà thôi, nào hay biết đối phương đã xuất sát chiêu.

Nhưng Hoạt Tử Nhân bỗng phát hiện chùm tua nơi chuôi kiếm của Triển Bạch có treo một vật bỗng chấn động tâm hồn, vội vàng xuất chiêu ngăn cản sát chiêu của Tử Hoạt Nhân, đồng thời nhanh như chớp chớp lấy vật treo ở chuôi kiếm rồi tung người lùi lại.

Tử Hoạt Nhân tuy không hiểu dụng ý của Hoạt Tử Nhân, nhưng hai người xuất chiêu xưa nay đồng tiến đồng thoái. Thấy Hoạt Tử Nhân thoái lui hẳn cũng cố dẫn lòng lui lại.

Triển Bạch thấy áp lực bỗng biến mất, các bóng trắng xung quanh cũng không còn, liền thu thể hoành kiếm chờ đợi.

Thì ra vật treo dưới chuỗi kiếm của Triển Bạch là một túi lụa nhỏ.

Hoạt Tử Nhân mở chiếc túi ra, lôi từ bên trong ra một mảnh vải lụa không giống lụa, tơ không giống tơ, như được xé ra từ vạt áo.

Triển Bạch nhìn thấy mảnh vải, bất chợt máu nóng dồn lên mặt. Đó chính là di vật của tiên phụ lần trước đã bị Phí Nhất Đồng vứt đi, không biết sao lại ở trong tay đối phương. Bởi lúc này chàng không để ý tới túi vải này được treo ở nơi chuỗi kiếm, lại cũng không hay biết Hoạt Tử Nhân giật lấy từ trên kiếm của chàng.

Triển Bạch song mục ngẫu đỏ quát:

- Làm sao ngươi lại có vật đó? Trả cho ta!

Hoạt Tử Nhân nhíu mày:

- Làm gì mà hung hăng vậy? Trả thì trả, đồ rác rưởi có gì quý giá đâu!

Nói xong vút về phía Triển Bạch. Xong lại từ trong túi lôi ra một đồng tiên bằng đồng như một thứ ám khí cổ quái. Lần này thì thái độ của hai quái nhân như gặp phải rắn độc, Hoạt Tử Nhân ném túi vải xuống đất.

Cả hai nhìn nhau một cái rồi ra tay như điện, mỗi người nắm chặt lấy một cánh tay của Triển Bạch.

Triển Bạch trong lúc bất ngờ, mà hai quái nhân lại ra tay quá thần tốc, nên hai tay chàng đã bị đối phương nắm chặt. Chàng cố sức vùng ra, miệng quát - Thả ta ra! Thả ta ra!

Hoạt Tử Nhân run giọng hỏi - Đây có phải là Vô Tình Bích kiếm?

Triển Bạch hừ lạnh không trả lời.

Tử Hoạt Nhân cũng run giọng hỏi:

- Ngươi là hậu nhân của Triển Vân Thiên, Triển đại hiệp?

Triển Bạch nghe nhắc đến thân phụ, nhìn thấy các di vật của người lại sắp bị người ta cướp mất, lòng không khỏi chua xót, bất giác lệ anh hùng tuôn rơi.

Hai quái nhân đột ngột buông Triển Bạch ra, song song quì xuống ngẩng mặt lên trời. Hoạt Tử Nhân cất giọng ai oán thốt:

- Trời xanh có mắt, ân nhân không tuyệt hậu.

Tử Hoạt Nhân ai oán than:

- Không, trời xanh không có mắt. Mối thù của ân nhân kiếp này không thể báo được!

Hoạt Tử Nhân xòe tay nhìn đồng tiền, giọng ảo não:

- Chúng ta gượng sống đến ngày nay cũng vì muốn tìm cho ra hung thủ báo thù cho ân công, nhưng giờ đã biết kẻ thù là ai, sức của huynh đệ ta không thể báo được.

Vậy còn sống trên thế gian này làm chi?

Dứt lời, cả hai đồng ôm mặt khóc rung rức trông rất thảm.

Triển Bạch không ngờ hai quái nhân trông âm trầm như thầy ma này lại có được nhiệt tâm dường ấy. Đặc biệt lại là cố giao của tiên phụ, nên những ác cảm đối với hai người bỗng tan biến hết. Ngược lại còn cảm thấy vô cùng thân thiết. Thấy hai người quá ảo não, không ngăn được đến gần khuyên giải:

- Nhị vị không nên đau lòng, sách có câu quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Tấm lòng của nhị vị đừng nói Triển Bạch này mà cả tiên phụ mẫu nơi chín suối cũng cảm kích vô cùng.

Nào ngờ Triển Bạch vừa nói xong, hai quái nhân càng khóc lớn hơn, miệng nói:

- Thật hồ thẹn không dám gặp cố nhân dưới cửu tuyền!

Dứt lời, cả hai đồng đâm đầu vào thân cổ từng tụt sạt.

Triển Bạch muốn ngăn cản cũng không ngăn cản nổi.

Bùng! Bùng!

Rắc! Rắc!

Ầm! Ầm!

Hai cây cổ tùng to tày ôm bị đụng gãy ngang. Hai quái nhân lại quay đầu tìm gốc tùng khác.

Chỉ thoáng sau cả một khoảng rừng, cổ tùng lớp bật gốc lớp gãy ngang mà hai quái nhân vẫn tụt sạt không thành. Cảnh tượng này khiến Triển Bạch không khỏi lắc đầu lè lưỡi.

Cuối cùng hai quái nhân nhận ra không thể tụt sạt bằng cách này, liền bỏ mặt Triển Bạch vừa khóc vừa chạy biến đi.

Triển Bạch đứng chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng dáng hai quái nhân từ từ mất hút, thật lâu sau mới thu thần lại nghĩ thầm:

- Xem ra hai người đã biết được kẻ giết phụ thân...

Nghĩ đến đây bỗng chàng giậm chân kêu lên thành tiếng:

- Chết! Mình quên hỏi xem đó là ai...

Vừa định phóng mình đuổi theo bỗng nghe sau lưng có tiếng người:

- Tiểu tử, ngươi làm gì mà lảm bảm một mình ở đây vậy?

Triển Bạch quay đầu nhìn lại thì ra là Lạt Thủ đồng tâm Phí Nhất Đồng, bắt giặc chau may. Thì ra lại gặp phải lão quái không biết phân biệt phải trái này, chắc là không thể ra đi một cách êm thấm rồi.

Phí Nhất Đồng cười ha hả nói:

- Tiểu tử ngươi chán gặp lão phu lảm phải không?

Lão nghiêng đầu ngắm Triển Bạch một lát, rồi tiếp:

- Nhưng chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, mà lại đúng vào chỗ cũ. Tiểu tử ngươi không thấy hai ta có duyên sao?

Lúc này, Triển Bạch mới chợt nhận ra đây chính là nơi mà cách đây ít lâu Yến Vân Ngũ Thiên Bá chặn đường cướp tiêu.

Lại nghe Phí Nhất Đồng tiếp:

- Đã có duyên gặp mặt thôi thì đưa đây!

Triển Bạch kêu khổ thầm, ngoài mặt làm ra vẻ không hiểu:

- Lão tiên bối, lần trước tiên bối lấy độ của văn bối ném mất hết còn chưa đủ sao, giờ còn đòi lấy gì nữa?

Phí Nhất Đồng hí mắt cười hềnh hếch:

- Lần này thì ta không cần mấy đồ rác rưởi đó nữa, ta chỉ muốn xem thử thanh kiếm của ngươi một lát thôi.

Triển Bạch trừng mắt nhìn Phí Nhất Đồng.

- Võ khí vốn là tính mạng của người luyện võ, lão tiên bối nói như vậy không thấy quá đáng sao?

Phí Nhất Đồng mặt bỗng lạnh như tiền, trầm giọng:

- Lão phu chỉ hỏi ngươi có đưa hay là không?

Triển Bạch cười lạnh:

- Vậy thì phải hỏi thanh kiếm này coi nó có thuận ý hay không!

Song mục Phí Nhất Đồng thoáng hiện sát quang. Triển Bạch ngỡ lão sắp ra tay đoạt kiếm lập tức ngậm vận công phòng bị, bỗng thấy Phí Nhất Đồng đảo mắt nhìn hiện trường thấy cây cối ngã đổ ngổn ngang, sắc diện lão trở nên hòa dịu, chỉ đám cây ngã hỏi:

- Ở đây vừa xảy ra chuyện gì? Cây cối sao lại lóp gẫy ngang lóp trắc góc thế kia?

Triển Bạch thật muốn cười không cười nổi, muốn khóc, khóc chàng xong. Không ngờ lão quái bỗng dung chuyển mục tiêu chú ý sang mấy cây ngã.

Chàng tính toán rất nhanh, lão quái này hành sự quái đản chẳng theo một lẽ lối nào cả. Hà tất phải mất thì giờ với lão. Nghĩ xong, gãi gãi đầu nói:

- Việc này... hay là tiền bối ở lại nghiên cứu thử. Vãn bối còn có việc gấp cần làm, cáo từ!

Dứt lời quay lưng định bỏ đi, nào ngờ nghe lão quái hừ lạnh một tiếng, lão đã chắn trước mặt Triển Bạch lạnh lùng:

- Tiểu tử cả gan! Định tẩu thoát hử?

Triển Bạch cũng bắt đầu nổi nóng:

- Vậy thì mời tiền bối xuất chiêu đi?

Phi Nhất Đồng trề môi, chỉ vào mũi mình giọng khinh khinh:

- Tiểu tử, ngươi dám động thủ với ta?

Triển Bạch ưỡn ngực nhìn đối phương:

- Ngày hôm nay chắc khó tránh khỏi việc lãnh giáo cao chiêu với tiền bối.

Phi Nhất Đồng ngăn người một chút, sắc diện lúc vui lúc buồn liên tục thay đổi.

Triển Bạch biết lão quái này tuy bề ngoài điên điên khùng khùng nhưng tâm địa ác độc gian trá khôn lường, chỉ sợ lão bất thần ám kích, bởi vậy chàng đã sớm vận công phòng bị. Nhưng Lạt Thủ đồng tâm Phi Nhất Đồng này quả là quái dị hết chỗ nói, khi song phương sắp đến lúc động thủ tới nơi thì chỉ thấy lão chú mục vào một nơi cách đó hai trượng dường như quên bém việc động thủ, sắc diện lão lại tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, rồi lão bất thần tiến về phía đó, miệng lầm bầm:

- Ủa, có ai viết cái gì ở dưới đất vậy kìa!

Phi Nhất Đồng cứ lúc dùng lúc thẳng như vậy khiến tâm trí Triển Bạch cũng biến đổi theo. Nhưng lần này chàng quyết định không để ý đến lão nữa quay lưng bỏ đi, đồng thời dặn lòng, nếu mà lão còn ngăn cản nữa chàng sẽ ra tay trước.

Nào ngờ chàng bỏ đi được một khoảng xa vẫn không thấy Phi Nhất Đồng đuổi theo, chỉ nghe lão đọc đứt quãng không thành câu:

- Sát phụ cừu... Bàn... Kim Lăng... thế lực... không được vọng động... La...

Đảm...

Triển Bạch không tự nhủ được dừng chân quay lại, chỉ thấy lão đang gõ gõ tay vào trán, lắc đầu:

- Không được! Không thể được! Đúng là đồ láo!

Lúc này Triển Bạch mới nhớ ra, kêu thâm:

“Không lẽ chính là lão nhân cười la để lại chữ cung cấp tin tức về kẻ thù giết phụ thân?” Chàng lập tức phóng người như bay về phía Phí Nhất Đồng, nhưng đã trễ, lão quái miệng la mắng, chân đạp lung tung, các chữ dưới đất đều bị xóa hết.

Triển Bạch hét lên:

- Lão tiên bói! Đừng xóa!

Nhưng lão đã xóa sạch hết rồi, thấy Triển Bạch chạy tới, lão trợn mắt:

- Sao? Chữ này là do ngươi viết à? Thật hồ đồ!

Triển Bạch thấy lão đã xóa hết chữ, lòng tức giận, định thóa mạ mấy câu nhưng không biết phải nói thế nào mặt mày cứ đỏ gay lên.

Phí Nhất Đồng nhìn dáng điệu Triển Bạch hình như đắc ý lắm, cứ nhảy cồm lên vỗ tay cười lớn.

Triển Bạch thở dài, nghĩ thầm:

"Lão nhân bán lùa treo kiếm lại viết chữ tức có lòng ám trợ mình, nội mấy chữ.

"sát phụ cừ", "bàn kim lăng" cũng đủ đoán cừ nhân ở Nam Kinh rồi. Vậy tốt hơn hết là đi Nam Kinh ngõ hầu tìm ra tung tích kẻ thù. Hơi sức đâu ở đây đây đưa với lão quái này.

Nghĩ xong quay người bước đi.

Nhưng Phí Nhất Đồng nào để cho chàng đi dễ dàng như vậy, lão phóng một cái chắn trước mặt Triển Bạch, quát:

- Tiểu tử muốn đi để kiếm lại rồi đi!

Triển Bạch chẳng nói chẳng rằng rút soạt thanh kiếm. Một chiêu "Kiếm chỉ thiên nam" nhắm "Mi tâm" huyệt của Phí Nhất Đồng đâm tới.

Phí Nhất Đồng quát một tiếng "hay lắm" diểm chân tránh qua đường kiếm, tả thủ một chiêu "Độc xà xuất động" chộp về phía Mạch môn bên tay phải Triển Bạch, đồng thời hữu thủ vỗ một chuông nhằm ngực trái Triển Bạch. Lạt Thủ đồng tâm quả không phải hư danh, một chiêu hai thức, không những nhanh nhẹn hiểm ác, mà kinh đạo cũng dũng mãnh phi thường.

Triển Bạch thất kinh, chàng không sao ngờ được Phí Nhất Đồng tay không đối kiếm chẳng những không lui mà còn lại tiến tới công như vũ bão. Chàng xuất chiêu dùng lực quá mạnh, muốn biến chiêu thì không còn kịp nữa. Chỉ kịp hạ thấp cổ tay phải xuống một chút, nhưng cũng bị kinh phong quét trúng, trường kiếm vượt khỏi tay bay ra. May mà tay phải còn chưa bị nắm trúng, nhưng chuông đánh tới trước ngực đã không còn tránh kịp, vội vịn đủ kinh lực vào tả chuông đẩy ra.

Bùng! một tiếng chấn động không gian, cả hai đồng thoái lui ba bước.

Phí Nhất Đồng tròn tròn mắt nhìn Triển Bạch, tên tiểu tử mà cách đây không đầy một tháng lão từng chứng kiến nội công không có giờ lại có thể đối chưởng bình thủ với lão.

Càng nghĩ lão càng tức giận, quát lớn một tiếng:

- Hảo tiểu tử! Tiếp lão phu một chưởng nữa!

Dứt lời vận đủ tám thành công lực, đề chưởng ngang ngực đẩy ra.

Chưởng phong rít gió ào ào, khí thế kinh nhân.

Triển Bạch thấy chưởng đầu mình đã bình thủ với lão quái, lần này tự tin hơn.

Thấy chưởng phong ép tới, vận đủ công lực vào hữu chưởng, đối chưởng.

Bùng! Song chưởng trực đối, kinh phong tứ tán, cát bụi mù trời.

Triển Bạch hơi đảo người một chút, Phí Nhất Đồng thoái lui ba bốn bước mới đứng vững được.

Lần này thì Phí Nhất Đồng kinh hãi thật sự. Bằng vào kinh nghiệm mấy mươi năm hành tẩu giang hồ của lão, lão chưa từng thấy ai tuổi trẻ chừng này đã có được công lực dường ấy. Hơn nữa, làm sao chỉ trong vòng một tháng ai có thể luyện được nội công với tiến bộ lớn như vậy?

Phí Nhất Đồng bề ngoài điên điên khùng khùng nhưng bên trong lại là một con người cực kỳ tự phụ. Nếu việc lão bị một thiếu niên quê mùa như vậy đẩy lui mà truyền ra giang hồ thì từ nay lão làm sao đứng được trên giang hồ?

Lại nghe lão quái quát lớn:

- Tiểu tử! Có gan thì tiếp thêm chưởng nữa!

Dứt lời bỗng thấy áo bào lão phình to như tang trống, tóc dựng đứng cả lên trông lão chẳng khác hung thần ác sát, tiến lên mấy bước, chưởng từ từ đẩy ra, các khớp xương lão phát ra những tiếng kêu lách cách nghe rợn người.

Triển Bạch bị câu nói của Phí Nhất Đồng khích, bản thân chàng cũng muốn thử xem công lực của mình đến mực nào. Liên vận đủ mười thành công lực đứng thành thế kỳ mã, đơn chưởng đẩy ra.

Triển Bạch có biết đâu dùng nội công đối chưởng là thể thức tỉ đấu rất hung hiểm, chỉ cần nội lực yếu hơn một chút là đủ mất mạng, không còn cơ hội đề thủ lần thứ hai.

Nhưng chàng đã nhận lời đối phương rồi.

Phí Nhất Đồng thấy đối phương nhận lời đối chưởng lão không khỏi mừng thầm bởi với nội công tu luyện mấy mươi năm, lão không tin thiếu niên này lại có thể thắng nổi lão.

Song chưởng từ từ chạm nhau hút chặt.

Chỉ thấy Phí Nhất Đồng mắt tròn, tóc dựng ngược, trường bào phình to như tang trống, hai cánh tay nội kinh tạo nên từng đợt từng đợt sóng di động dưới da trông rất ghê rợn.

Triển Bạch hai mắt nhắm nghiền như nhập định, trên gương mặt chàng tỏa ra một thứ ánh sáng huyền hoặc như bảo ngọc.

Hai người tỉ thí nội công một lúc lâu vẫn không ai hơn ai kém, trong khi Triển Bạch nóng lòng đi Nam Kinh dò la tông tích cừu nhân, nghĩ không nên ở đây lâu để phí thời gian, liền vận dụng khẩu quyết chữ "hấp" để thu nội công lại rồi bỏ đi. Bởi chàng không hiểu biết nên mới có ý định chết người như vậy.

Nên biết trong lúc tỉ đấu nội lực, mỗi bên đều dùng nội lực của mình để chống đối với nội lực của đối phương. chỉ cần nội lực kém hơn dần dần sẽ bị nội lực đối phương áp đảo đến khi nội lực đối phương tràn qua phá nát nội tạng mà chết, đàng này chàng lại tự thu nội lực để nội lực đối phương tự do tràn qua.

Nhưng khi chàng vừa vận dụng khẩu quyết chữ "hấp" bỗng thấy nội kinh đối phương như nước lũ vỡ bờ ùn ùn kéo sang. Triển Bạch thất kinh hồn vía...